

G

MUGzine is een schrijft vol poëtische vluggertjes.

Rik Dereeper · Koenrad Moerman

Irene Schoenmacker · Wilma van den Akker

Wasima Khan · Lydia Warners · Mariken van

Heugten · Annika Cannaerts · Hans Rothuizen

Augustin Grenn'e · Johan Hadeke

U
W

E

Z

I

N

No
31

**Je hoeft niet zelf de weg vooruit te weten.
Er zijn mensen die weten hoe het moet.
Schoenen uit, blik op nul en lopen maar.
Het blote pad kriebelt onder eeltloze voeten
dwars door het boslabyrinth op zoek naar –
tja, naar wat.
Verlossing?**

ESCAPE

**Ik wil dat die knop
op m'n toetsenbord
werkt zoals ik wil
dat hij werkt**

- Marianne Hermans

Veldstraat 39

Hij zal het woonhuis op een middag amper vinden,
mokkend dat geen vrouw aan tafel op hem wacht.
De torenklok zal twaalf keer slaan. Zijn oude benen
zullen naar ervaring zoeken, de gewoonte volgen
om voorbij de boerderij te sjokken, dan naar links

of rechts? Geen woning kan zo vlug verplaatst, zo
stiekem afgebroken. De verwondering zal komen
over warmte uit het asfalt, bomen langs het fietspad,
struikgewas dat zoemend zingt en zweet dat parelt.
Tot een vreemde mee zal gaan, het huis weet staan.

Maar vader loopt op deze feiten liever niet vooruit.
Hij moet nog eerst de lente halen, zalf proberen,
zijn gebit betalen, moet nog zonder vrouw en verte
leren leven, moet nog lelijker de benen slepen en
hun dwalen op een julidag bij voorbaat al vergeven.

- Rik Dereeper

1^e prijs Rob de Vosprijs 2025

Wolf

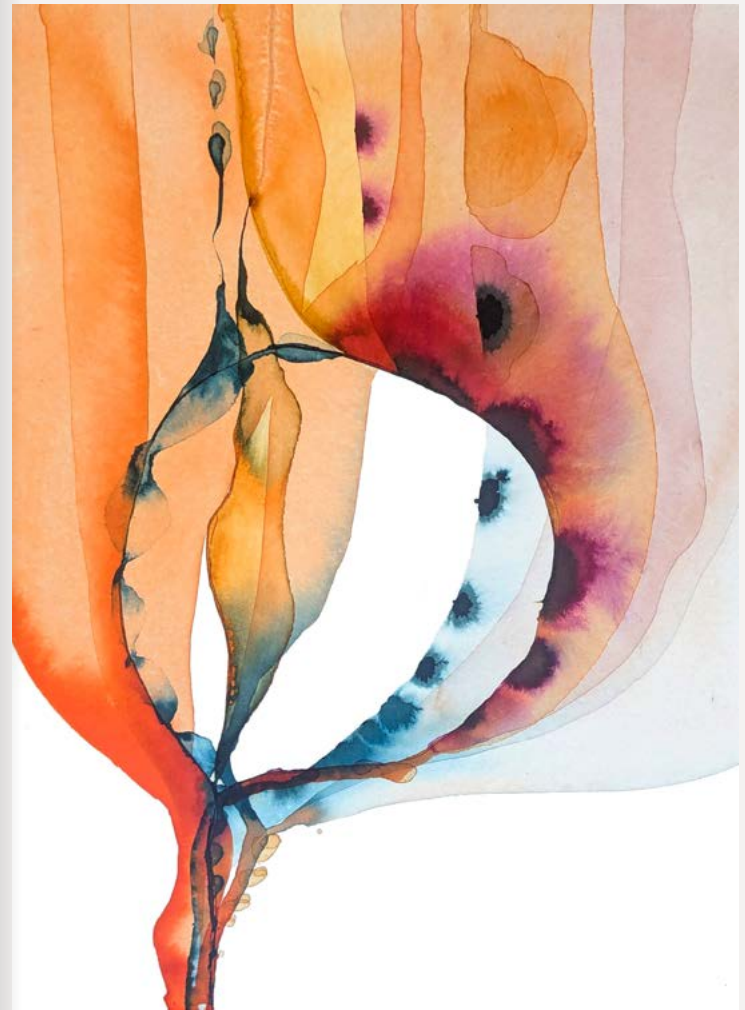
Afwas gedaan, het huis in slaap. Door de wasem
op het raam klimt plots de volle maan: het witte
licht verblindt, verhit. Hij moet hier weg, hij stikt
in deze staat. Verlossing wacht in de stad

bij nacht. Driften door de straten. Daar is de man.
Geen namen. Aannemen, betalen. De witte
hitte jaagt, pupillen wijd, hij weet het kan weer
bevrijd oneindig klaar tot de maan vervaagt

en hij in het ochtendlicht een lichaam vindt in bed.
Het beweegt, vervult nauwgezet de rituelen:
opstaan, wassen, aankleden, scheren. Hij herkent

de man in de spiegel, vader tekent present
aan tafel, ontdooit ontbijtspek in de magnetron.
Door de wasem op het raam verrijst een fletse zon.

- Koenrad Moerman
2^e prijs Rob de Vosprijs 2025

Mariken van Heugten - *eye of the tiger*

Een fietstocht

Een vrouw fietst nooit alleen, er is altijd een schaduw die haar volgt, een hand die zich uitstrekt om haar te grijpen, er is een loeren van de straat, vanuit een steeg, vanaf de andere kant van een bar.

Een vrouw is nooit alleen een vrouw die fietst, ze is een te korte rok,
ze is te laat of juist te vroeg in de ochtend, ze is een uitbundige lach, ze is de signalen die ze nooit zond maar die toch aan haar bleven kleven.

En bovenal; ze is geen man, ze bepaalt de regels niet. Ze heeft haar eigen:
nooit te uitnodigend op een date, het tandje sneller op donkere plekken.
De man heeft geen weet, en zij kan niet anders:

een vrouwenhuid is geen jas die je aan of uit kunt trekken.

- Irene Schoenmacker
3^e prijs Rob de Vosprijs 2025

Waar is de vraag

Volgzaam meisje verdwaalde
in tegenstrijdige aanwijzingen
- Hier niet! Daar wel!
om ergens terecht te komen
het werd haar grootste vaardigheid

Verdwalen in zinnen
verdrinken in armen
waden in woorden

Wat is de vorm om verlangen
uiteindelijk in te gieten
waar is de vraag
gevaarlijk onder mensen of
veilig achter een schrijftafel

Witharige vrouw met slijtende knieën
is zij geboren als dichter of
het ergens onderweg geworden?

- Wilma van den Akker
Eervolle vermelding Rob de Vosprijs 2025

De droomvluchtige

Ik dwaal door een stad
die ademt
door de sleutelgaten
van vergeten deuren.

De lucht is van glas.
De vogels zijn brieven
die nooit werden verstuurd.
Op elke hoek
fluistert een boom
in een taal
die alleen slapers verstaan.

De straatstenen schuiven
onder mijn voeten.
Mijn schaduw
loopt achteruit.
Ze kent de weg.
Ik volg haar
alsof zij de god is
en ik het gebed.

Ik heb een kompas
van de stem
van mijn grootmoeder,
maar hij wijst altijd
naar gisteren.

De hemel buigt
en de zon komt op
in de zak van een visser
die geen water kent,
alleen zand.

Ik ben geen reiziger.
Ik ben een wolk
die haar naam vergat.

Ik rust in de mond
van een zingende steen.
Ze zingt mijn verhaal
achterstevoren.

En zo verdwijn ik,
steeds een beetje meer,
in de richting
waar ik
nog moet bestaan.

- Wasima Khan

Eervolle vermelding Rob de Vosprijs 2025

Mariken van Heugten - *plumage*

Vreemdeling

Oude rook die blijft hangen, verzuurde huid
die niet meer verdwijnt. Nog voor ik je zie,
dwaal je mijn neus binnen.

Ik kijk liever weg. Nagels met roestige randen,
vingers geel van het wachten,
je draagt ze als brieven zonder adres.

Ik ga met een boog om je heen.
In een ruit spiegelt je gezicht me voorbij,
lang genoeg om te begrijpen dat ik je ken.

Jouw voetstap zwerft in mijn schoenen,
jouw adem doolt onder mijn jas.
Je schaduw sluipt in de mijne.

Altijd dat dwalen.

Thuis ligt steeds
om een andere hoek.

- Lydia Warners

Eervolle vermelding Rob de Vosprijs 2025

Spartel

Onvermoeibaar blijf je dingen kwijt raken
oordoppen tegen het lawaai van de zee
de lijst van begeleiders naar de overzijde
en wat als er niemand opdaagt

je daar alleen dwaalt

zout is een smaak die past, misschien krijg je
schubben of een klapperende aangezichtsvin, voorgoed
onkenbaar

wanneer de gloeidraad achter je navel uitdooft
naadloos overgaat in schuim

- Annika Cannaerts

Eervolle vermelding Rob de Vosprijs 2025

MUGGEDICHTEN

Mug

Tussen voorbijrazende treinen
vangt hij vanzelf een mug

die toen hij in de schemer sliep
zes rode bultjes op hem achterliet

's ochtends, nog wazig van weinig slaap
opent hij met een elleboog balkondeuren

met uitzicht op blaffende honden
en een man die wild op zijn laptop tikt

en laat haar vrij.

- Irene Wiersma

Nataliteit

Iemand moet gaan leven, moet
's ochtends de zon begroeten
de overgebleven kippen, de kraai.

Iemand moet het doen:
van de waterwegen afraken en
met plannen het land opkruipen

eerst het vleugelplan laten varen
dan beginnen met melken en zaaien,
's avonds luid zingen over een God

die alles kan maken en breken, die
ons veroordeelt tot een levenstaak –
zie de zon als zon, de regen als regen.

Iemand moet vooral verder gaan
en achttiende-eeuwse partituren
onder het puin tevoorschijn halen

dan met zijn lier de aarde bewegen
als nieuweling in een schimmig spel.
Iemand die niet bang is voor de hel.

- Hans Rothuizen

Eervolle vermelding Rob de Vosprijs 2025

Mariken van Heugten - night over nothing

Kennismakingsgesprek

Ik groet
een oude vrouw
gezicht grijzer dan novemberregen
met op haar hoofd een meeuw die alsmaar krijst
dat je verder kijken kunt
aan zee

ik weet nog niet wanneer de vuilkar komt
of hoe het hondje heet
dat mijn deurmat zo heeft aangevreten
maar in de najaarswind kan ik de afgunst horen
van heren met een aktetas

wanneer bladeren bijten
in kuiten van jonge moeders
loop ik tegen hun blikken aan
ze turen me een weg, wijzend

roep ik mezelf na
dat het beter was geweest
stil te dwalen

de steelse mens in mij schooit
zichzelf weer bij elkaar
wanneer krolse katten vechten om het zonlicht
en een blikje oude worst

- Augustin Grenn'e

Eervolle vermelding Rob de Vosprijs 2025

Dwaalgast

Dit zijn de feiten
zoals ik ze zal onthouden:
één kik slechts, de navelstreng
geknipt door mij.
Met vingertoppen hart masseren
in het rustig ritme van de vroedvrouw.
Het zacht gesis van zuurstof,
het noemen van je naam
en het ingehouden huilen
van je moeder.

Hoe jij toen al met ons een stukje stierf.

We staan gelukkig nog in leven
waar het bos wat koelte geeft.
Het ven verbergt zijn diepte
terwijl de rolstoel in de modder stokt.
De bomen ruisen en ik zucht —
morgen zal je jarig zijn, mijn rug
vormt zich naar de dikke takken.
Een grap van jou waarop
we samen lachen. Je hoofd schudt,
je lijf deint met je ledematen mee.
We staan hier samen,
nooit eens op dezelfde plek.

Ik ruik de bodem na de regen,
terwijl jij je ogen sluit
voor het veel te felle licht.
Zomaar uit het niets jouw lachen.

Hoe ik in dit ruisen meedraai
en jij me steeds weer weet te vinden

in het sterven van ons leven.

- Johan Hadeke

Eervolle vermelding Rob de Vosprijs 2025

Zonder doel kun je nooit verdwalen,
zei je, en je sloeg linksaf
een doodlopende weg in

@L.uule

Word donateur

Colofon

MUGzine is een schrift vol poëtische vluggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Marianne Hermans (Poetry Affairs),
Wouter van Heiningen (MUGbooks) en Bart van Heiningen.
Grafisch ontwerp: BRRT
31/2026